

ЗАПИСКИ НА ПАЦИЕНТА

ХИДЪН ХИЛС, КАЛИФОРНИЯ, 2009

- Е, господин Озбърн, ще ви задам въпрос – каза докторът. – Вземали ли сте някога улични наркотици?

Това беше новият лекар, при когото отидох, когато реших да се изчистя. Бях прекарал почти 40 години, тъпчейки се с хапчета и алкохол, тъй че ми се видя добра идея да разбера какви щети съм си нанесъл.

- Ами – казах му аз, прокашляйки се, - веднъж пуших малко трева.

- И това ли е?

- Да, това е.

Лекарят продължи да ме разпитва и да проверява бележките си. После спря и попита:

- Сигурен ли сте?

- Е – казах аз, пак прокашляйки се, - взимал съм и малко спийд. Преди много време.

- Значи само тревата и малко спийд?

- В общи линии, да.

Докторът продължи да прави каквото си правеше, но след известно време отново спря.

- Абсолютно ли сте сигурен, че са само тревата и спийда?

- Предполагам, че съм хапнал и малко пудра захар навремето – казах. Едва бях почнал да загревам.

- Значи трева, спийд и... малко кокаин?

- В общи линии, да.

- Сигурен ли сте?

- Аха.

- Искам да бъда абсолютен...

- Хероинът брой ли се?

- Да, брой се.

- О! И хероин. Един-два пъти.

- Сигурен ли сте, че е било само един-два пъти?

- Да. Много скапан наркотик. Опитвали ли сте?

- Не.

- Прекалено много се повръща, за да ми е по вкуса.

- Да, гаденето може да е силно.

- Това си е загуба на алкохол.

- Добре – отсече докторът, - стига вече. Има ли наркотици, които не сте употребявали, господин Озбърн?

Мълчание.

- Господин Озбърн?

- Не знам такива.

Ново мълчание.

Най-накрая лекарят каза.

- Ами алкохол? Споменахте, че пиете? Колко единици на ден?

- Около четири. Горедолу.

- Бихте ли уточнили?

- Бутилки „Хенеси“. Но зависи.

- От какво?

- Колко дълго ще съм в несвяст между тях.

- И само това ли е?

- Нали бирата не се брой?

Докторът поклати глава, въздъхна дълбоко и започна да търка очи. Приличаше на човек, който иска да се прибере у дома. После попита.

- Пушите ли, господин Озбърн?

- От време на време.

- Каква изненада! Колко на ден?

- Около 30.

- Каква марка цигари?

- Пури. Цигарите не ги броя.

Докторът пребледня. После каза:

- И от колко време живеете на този режим?

- Коя година сме? – попитах го.
 - 2004.
 - Около четирийсет години.
 - Има ли нещо в медицинската ви история, което трябва да знам? – попита докторът.
 - Ами – казах аз, – веднъж ме блъсна самолет – донякъде де. И си счупих врата на бъги. После умрях два пъти по време на комата. Имах СПИН за 24 часа. И мислех, че имам множествена склероза, но се оказа паркинсъноподобен синдром. И веднъж си счупих тиквата. И няколко пъти съм карал гонорея. И един или два припадъка, както когато взех кодеин в Ню Йорк или когато изнасих сам себе си в Германия. Това е, освен ако не броите злоупотребата с лекарства, които се получават само срещу рецепта.
- Докторът кимна.
- После се изкашля, разхлаби вратовръзката си и каза:
- Имам един последен въпрос към вас, господин Озбърн.
 - Казвай, док.
 - Защо сте още жив?